

ЗАЙЧЕТО

(По Всеволодъ Ивановъ)

Направи дѣдо Господь земята. Отреди всѣкому своя дѣлъ и седна да почине подъ дебелата сѣнка на красиво ширококлонесто дърво съ позлатени листа. Блажено си почиваше.

Ширнаха се всички животни по новата земя. Наблизо до Божия тронъ на зелена морава щипѣше крехка тревица зайчето и поглеждаше къмъ Бога. Завидѣ му на блаженството.

— Добре си живѣе дѣдо Господь, — рече си то. — А какви ли сж сладки тия златни листа на дървото, подъ което почива!

Дошѣ се на зайчето да хапне отъ позлатенитѣ листа. Но какъ да направи това! Господь нѣма да му позволи.

Мисли, мисли то и най-после намисли. И се запжти къмъ дѣда Господа.

Отиде при него, поклони се, поздрави го и рече: — Дѣдо Господи, искашъ ли да ти разкажа една приказка.

Усмихна се дѣдо Господь и си помисли:

— Каква ли пѣкъ приказка може да знае зайчето?

Но нали бѣ добъръ, рече:

— Разкажи, зайченце!

Започна зайчето да разказва.

Кой ти знаеше, че могло то тъй хубаво да разказва? Ами че то приказва ли бѣ като приказка! Думитѣ му като медъ се лѣеха отъ устата му. Само малко фѣфлѣше, понеже долната му устна бѣ разцепена.